

Tres veus joves de dona plenes d'història

Marala, format per la santcugatencina Selma Bruna, la palmesana Clara Fiol i la pedreguera Sandra Monfort, va actuar ahir a les Nits d'estiu del Museu d'Història de Catalunya

Marala a les Nits d'estiu del Museu d'Història de Catalunya | Paco Amate

L'espectacular terrassa del Museu d'Història de Catalunya va ser l'escenari que va acollir ahir les no menys espectaculars veus de **Selma Bruna**, **Clara Fiol** i **Sandra Monfort**. Plegades com a **Marala** van cloure ahir el cicle Nits d'estiu, dedicat a les veus femenines de la Mediterrània. A més del seu concert, al llarg del juliol s'han pogut gaudir també dels directes de **Coloma Bertran** amb **Carles Belda**, **Guillem Soler** i **Arnau Tordera**, presentant *Nocturn i diamants* (Microscopi, 2020) i el duet de **Paula Grande** i **Anna Ferrer** amb el repertori, lligat al projecte *Càntut*, de Vega (Bankrobber, 2020).

La terrassa que s'havia reservat per al concert es va omplir, adaptada a les mesures de seguretat davant la covid-19, de taules i cadires que dividien el públic en grups bombolla i que s'estenia al llarg i ample de l'espai. Si bé la visibilitat se'n ressentia, la seguretat i, perquè no dir-ho, la copa i els aperitius que esperaven a la taula, quasi ho compensaven.

Aquest va ser un dels primers concerts que va fer el trio després d'haver patit -de manera esglaonada, totes elles- la covid-19. Sorteiant amb habilitat els estralls que la malaltia els va causar a la veu, el trio va arriscar amb jocs vocals més atrevits, demostrant que l'expertesa amb l'instrument, la tècnica i la seva compenetració eren capaces de superar-ho tot.

Marala a les Nits d'estiu del Museu d'Història de Catalunya Foto: Paco Amate

La versió musicada de "Cançó" de Miquel Martí i Pol -que va rebre un premi accèssit al XXIII Premi Miquel Martí i Pol-, amb una especialment brillant **Selma Bruna** al capdavant, va emocionar un públic (m'atreviria a dir) poc habitual en els concerts del trio. "Es verderol i s'estimada", que ja fa anys que canten **Bruna** i **Clara Fiol**, la va seguir liderada per **Sandra Monfort** -després d'una advertència de **Fiol** de prendre's la lletra amb pinces i no reproduir ni perpetuar les violències i drames que s'hi canten, fent referència explícita al vers que recita "*visc per viure't, vida mia, no viuré si visc tot sol*"-. La preciosista cançó de bressol "Cançó de nit", amb una amalgama de versos inicials cantats en diferents idiomes, xiulets i cànons, va marcar l'equador de la nit, just abans d'entonar la tradicional "Panaderina".

"És bonic com relaten eixa vida", comentava **Monfort** sobre les cançons tradicionals, tan llunyanes i tan properes alhora, una crònica d'una història passada que, sovint, ensenya i connecta amb el present i el futur. Amb aquest comentari reflexiu, el trio va donar pas a una de les peces més espectaculars de la vetllada, amb una brillantíssima execució de les tres veus i un excel·lent control de la intensitat, incorporant el pandero quadrat, jugant amb moments minimalistes a *cappella*, per acabar amb un final apoteòsic.

"A trenc d'alba", la cançó que dona nom al disc debut de la formació (U98 Music, 2020), va tancar el concert, amb la previsió dels dos bisos que la seguien. El primer va ser l'habitual -i fantàstic- final dels directes de **Marala**: un "Corrandes de lluna" cantat assegudes fent percussions a una taula entre jaleos, reproduint la més pura essència de la música tradicional. Potser de manera improvisada, després dels aplaudiments rebuts, el trio va tornar a sortir a l'escenari per interpretar una bellíssima -tot i que més descafeïnada que l'anterior- versió de "Txoria txori".

El concert, malgrat les problemàtiques -ja explicades, reiterades i aparentment interminables-

derivades de la pandèmia, va brindar una magnífica oportunitat de veure en un escenari de conte tres veus que, malgrat que just comencen a fer-se un lloc a l'escena, demostrin una vegada i una altra la seva capacitat, destresa i compromís.